

תפ"ח 16334/11/19 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד יהודה דהרי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 16334-11-19 מדינת ישראל נ' דהרי (עציר) 22 מרץ 2021

בפני:	כב' השופט גלעד נויטל, נשיא, אב"ד
	כב' השופטת טלי חיימוביץ
	כב' השופטת לימור ביבי
בעניין:	מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א
	ע"י ב"כ עו"ד איריס רמתי הילמן
	נגד
	יהודה דהרי
	ע"י ב"כ עו"ד דן באומן

המאשימה

הנאשם

גזר דין

(נוסח מותר בפרסום)

אנו אוסרים את פרסום שמה של המתלוננת, וכן אוסרים פרסום של כל פרט אחר שיש בו כדי לזהותה.

השופט גלעד נויטל, נשיא, אב"ד:

הצדדים הציגו הסדר טיעון ביום 16.9.20, ולאחר שהנאשם הורשע הוא ביקש לחזור בו מהודייתו. ביום 29.11.20 התקיים בפנינו דיון בעניין זה, וביום 10.1.21 הצדדים הודיעו כי כתב האישום תוקן, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן (במ/3), והורשע בעבירות הבאות - מעשה מגונה בכח (שני מעשים) עבירה לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ובעבירה של כניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה עונשית. הנאשם הפקיד מרצונו פיצוי על סך 10,000 ₪ למתלוננת בטרם הטיעונים לעונש (וזאת מבלי שיהיה בכך משום אמירה כלשהי לגבי סכום הפיצוי הסופי שייפסק ושהיה על הנאשם לשלם במסגרת גזר הדין). הצדדים טענו לעונש ביום 14.2.21, הוגשו ראיות לעונש, והוגשה פסיקה. כמו כן הוגש תסקיר נפגעת העבירות, והוגשה הערכת מסוכנות בעניינו של הנאשם. טיעון התביעה לעונש (תמצית): התובעת טענה כי יש לקבוע שני מתחמי ענישה שונים. באשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות התפרצות, התובעת ציינה כי המתחמים נעים בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, אך התובעת סבורה שבמקרה הזה המתחם צריך להיות גבוה יותר, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם לעבירת ההתפרצות שינוע בין 18 ל-36 חודשים. באשר לעבירת המעשה מגונה בכוח, בנסיבותיו, התובעת עתרה לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין 3 ל-6 שנות מאסר. התובעת טענה כי בתיק זה יש לחרוג לחומרא ממתחם העונש ההולם בהתאם לסעיף 40 לחוק, כאשר לדבריה ברור שהנאשם יחזור לבצע עבירות ברגע שישוחרר מהכלא. עוד עתרה להטיל על הנאשם פיצוי גבוה יותר מ-10,000 ₪ שכבר הופקדו על ידי הנאשם, כאשר לטענתה הסכום הנהוג בפסיקה הוא מינימום 20,000 ₪. כמו כן עתרה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי, ולהפעיל את המאסר על תנאי בר הפעלה במצטבר לעונש שיוטל על הנאשם. טיעון ההגנה לעונש (תמצית):

הסניגור טען כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד שכן מדובר באירוע אחד, כששתי העבירות שלובות זו בזו, וגם בהתאם להלכת ג'אבר מדובר באירוע אחד מובהק. הסניגור עתר לקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו שנע בין 18-40 חודשי מאסר, ועתר למקם את הנאשם במרכזו. הסניגור הפנה לסעיף 140 לחוק באשר להרתעה אישית, כשלטענתו זהו סעיף מתאים יותר מאשר חריגה מהמתחם לחומרא. הסניגור הסכים שהמאסר על תנאי של שנה הוא בר הפעלה בתיק הזה, ועתר למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם, כ- 29-30 חודשים, להפעיל את המאסר המותנה, ולגזור פיצוי כגובה הפיצוי שהופקד, וכן מאסר על תנאי.

אלה עובדות כתב האישום המתוקן (במ/3) שבהן הודה הנאשם (תמצית): במועד הרלוונטי לכתב האישום התגוררה המתלוננת לבדה בדירה בקומה הראשונה של בניין דירות (להלן: "הדירה"). בין הנאשם למתלוננת לא הייתה היכרות מוקדמת עובר לאירוע נשוא כתב האישום.

ביום 16.9.19 בסמוך לשעה 03:30 נכנס הנאשם לדירה, כשהוא עוטה על ידיו כפפות וחובש כובע על ראשו, וזאת דרך חלון הדירה. הנאשם נכנס לחדר השינה שם ישנה על מיטתה המתלוננת כשהיא לבושה בתחתוניה בלבד. הנאשם התיישב על המיטה, התבונן במתלוננת והחל ללטף את חזה לשם גירוי מיני. המתלוננת התעוררה משנתה, הבחינה בנאשם והחלה לצרוח בבהלה. או אז כיסה הנאשם בידו את פיה כדי להשתיקה, והשתרע על גופה בניגוד להסכמתה, לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. בהמשך, אחז הנאשם בירכיה של המתלוננת, פיסק את רגליה ונשען עליה עם גופו, כאשר איבר מינו בסמוך לאיבר מינה, וזאת כדי למנוע ממנה לסגור את רגליה. במהלך התנגדותה של המתלוננת, אחז הנאשם בכפות ידיה של המתלוננת וכופף את אצבעותיה לאחור, ובכך גרם לה לכאב. בשלב זה ניסה הנאשם להוריד את מכנסיו, אך בשל התנגדותה של המתלוננת לא הצליח. או אז הצליחה המתלוננת להדוף את הנאשם מעל גופה ומיד לאחר מכן קמה מהמיטה ונמלטה לכיוון דלת הדירה. הנאשם יצא מחדר השינה לכיוון דלת הדירה, חלף על פני המתלוננת, פתח את דלת הדירה ונמלט.

במעשיו האמורים לעיל, עשה הנאשם במתלוננת מעשים לשם גירוי, סיפוק, או ביזוי מיניים תוך שימוש בכוח, וכן התפרץ הנאשם למקום המשמש למגורי אדם בכוונה לבצע גניבה או פשע, או התפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע, או נכנס אליו לשם כך.

ראיות התביעה לעונש:

גיליון ר"פ של הנאשם (במ/3) - שנת 2010: עבירות מעשה מגונה תוך שימוש בכוח או איומים, התפרצות למגורים/תפילה לבצע עבירה (שתי עבירות), גניבה, ומעשה סדום שלא בהסכמה חופשית- בגין הוטלו על הנאשם, בין היתר, 7 וחצי שנות מאסר בפועל, ושנה מאסר על תנאי; שנת 2009: עבירת גניבה, בגינה הוטל על הנאשם, בין היתר, 3 חודשי מאסר על תנאי.

התיק הקודם נשוא גזר הדין דלעיל משנת 2010: כתב האישום המתוקן בשנית, הכרעת הדין, גזר הדין, ופסה"ד של בית המשפט העליון בעניינו של הנאשם (תפ"ח 21652-06-09 דהרי) - **במ/4** - מהם עולה בתמצית, כי הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בשני אישומים: אישום ראשון- הנאשם נכנס לפנות בוקר לביתה של המתלוננת, גרר אותה למיטתה, הפשיל את מכנסיו וחיכך את איבר מינו בין ירכיה, זאת כאשר המתלוננת צורחת ומשתוללת, ובתה התינוקת שוכבת לידה ובוכה. הנאשם הכניס את קצה אצבעו לפי הטבעת של המתלוננת תוך שהוא

מאונן ומתחכך בגופה עד שהגיע לפורקנו. הנאשם הורשע באישום זה בעבירות של כניסה והתפרצות, ומעשה סדום. **אישום שני** - בין הנאשם למתלוננת לא היתה היכרות מוקדמת. הנאשם התפרץ לפנות בוקר לדירתה, בעת שישנה המתלוננת הוא החל לאונן סמוך לגופה. בהמשך השכיב את המתלוננת ועלה עליה. הנאשם לא שעה לתחנוניה, השיל את מכנסיה ותחתונה והתחכך באיבר מינה. כמו כן הנאשם חיכך את איבר מינו באזור פי הטבעת או איבר מינה של המתלוננת. בהמשך נטל את הטלפון הנייד שלה. הנאשם הורשע במסגרת אישום זה בעבירות של כניסה והתפרצות למקום מגורים, גניבה ומעשה מגונה. הסדר הטיעון, אשר גובש במהלך ניהול הוכחות, לאחר שאחת המתלוננות כבר העידה, לא כלל הסכמה עונשית, למעט רכיב הפיצוי שהוסכם על הצדדים. ביום 13.7.10 נגזרו על הנאשם, בדעת רוב, **7 וחצי שנות מאסר בפועל, מאסר של 12 חודשים על תנאי**, כשהנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, ופיצוי. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון, נדחה ביום 15.3.12 (ע"פ 6487/10). הנאשם שוחרר ממאסרו ביום 19.12.16, המאסר על תנאי דלעיל של שנה הוא **בר הפעלה** בתיק שבפנינו.

בקשה למתן צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין (תפ"ח 21652-06-09), **והחלטות בית המשפט** - מהן עולה, כי ביום 30.4.17 הוטל צו פיקוח על הנאשם (מח"ע 56388-11-16), כמבוקש בבקשה, למשך שנה. ביום 11.4.18 צו הפיקוח הוארך ב- 18 חודשים (21652-06-09), שתחילתם מיום 30.4.18. ביום 3.2.20 צו הפיקוח הוארך ב- 18 חודשים, שתחילתם מיום 30.10.19 (פע"מ 47286-10-19). הנאשם ביצע את העבירות שבפנינו **בתוך תקופת הפיקוח**.

ראיות ההגנה לעונש: ההגנה הגישה אסופת מסמכים בעניינו של הנאשם (**נ/1**) (תמצית) - מסמך מאת עו"ס רויטל יוכל מיום 19.7.94 אל פקידת סעד לחוק הנוער, (**חסוי**) מסמך של המרכז הקהילתי לבריאות הנפש ע"ש ד"ר רוזנר מיום 10.7.03, אל פקידת סעד לסדרי דין, (**חסוי**) מסמך ממרכז רפואי אסף הרופא, מיום 21.2.05, אל הפסיכיאטר המחוזי, (**חסוי**) סיכום טיפול ביניים ממרכז "התחלה חדשה", מיום 7.9.19 - הדו"ח נכתב כעשרה ימים לפני ביצוע העבירות בתיק זה - מהדו"ח עולה (תמצית): החל מינואר 2019 הוא שולב בקבוצה ייעודית שלב ג'. בעקבות אירוע של הפרת צו פיקוח (צפייה בסרטים פורנוגרפיים) הוחלט להפסיק את הטיפול בשלב ג', ולשלב בקבוצה ייעודית לשלב ב', במקביל לטיפול פרטני. לאורך השתתפותו בקבוצה, הם התרשמו מקשיים בולטים במיומנויות הבינאישיות והחברתיות ומהיעדר פניות לטיפול. בהתחלה הרושם היה כי ייתכן ויצליח להתמודד עם קשיים אלה, אך ככל שעבר הזמן הרושם הוא שככל שגברו הלחצים החיצוניים, הפניות שלו לטיפול הצטמצמה באופן משמעותי. המשבר שהחריף לאחר (**חסוי**) היו ככל הנראה מעבר למשאביו וכוחותיו. חרף המעידה שהתבטאה בהפרת תנאי הפיקוח, הם סבורים שחשוב שהוא ימשיך להיות משולב בעת הנוכחית בטיפול. הנאשם סירב לטיפול תרופתי.

תסקיר נפגעת העבירות, מיום 29.12.20 (תמצית): השיחה עמה לוותה בפרצי בכי אשר ממחישים להערכת שירות המבחן את המצוקה שחוה סביב הפגיעה. המתלוננת שחזרה את פגיעת הנאשם בה, לרבות תחושותיה ומחשבותיה ברגעי האימה. בשיחה עמה עלה כי במהלך הפגיעה היא חוותה איום לחייה, פחד וחרדה קיומיים, זאת לצד פגיעה קשה בתחושת הביטחון, השפלה, ופגיעה בכבודה האנושי. ניכר כי זיכרון הפגיעה נחרט ונצרב עמוק בתודעתה (עמ' 1 לתסקיר).

הפגיעה תפסה את א' בהפתעה מוחלטת, כשהיא לא מוכנה לה, בעת שישנה במיטתה, בתוך דירתה. בהיותה עודנה במצב תודעתי מעורפל של שינה, באמצע הלילה, היא תיארה בהלה ואימה על רקע ההבנה שבחדרה נמצא אדם זר

שבא לפגוע בה. הפחד והחרדה הועצמו עוד יותר על רקע אי וודאות כמה זמן הפגיעה תימשך, כמה יכאב לה, כמה תסבול וכיצד זה יסתיים, אולי אפילו במוות. "חשבתי שהוא יהרג אותי", כלשונה. שירות המבחן ציין כי בעת שא' פרסה בפניהם רגעים אלו, היא מיררה בבכי והתקשתה להירגע, מה שממחיש, להבנתם, את גודל המצוקה שהיא חווה עד כה בכל נגיעה בתוכן טראומתי זה, ועד כמה אירוע הפגיעה וחווית האימים שהתלוותה לו נמצאים בתודעתה, במלוא עוצמתם הרגשית (עמ' 3 לתסקיר).

כאחד ממוקדי הנזק המרכזיים, א' דיווחה על התמודדות כרונית מאז, עם התחושה שהיא עלולה להיפגע שוב. לדברי שירות המבחן, מדובר בתחום נזק נרחב אשר גורם לחרדה, עוררות יתר ודריכות רבה, אי שקט וקשיי ריכוז. היא גם דיווחה על תופעה פוסט טראומטית המלווה אותה מאז פגע בה הנאשם, המתבטאת בפלאשבקים מאירוע הפגיעה, בעיקר בעת שנתה. לדברי שירות המבחן, למעשה, החיים מאז הפגיעה הפכו לדרכים ומלווים בתחושה כרונית של איום וחרדה וציפייה שמשהו רע עלול לקרות (עמ' 4 לתסקיר).

עוד ציין שירות המבחן, כי אחד המרכיבים המשמעותיים בהערכת הנזקים שנגרמו לא', הוא העובדה שהנאשם פגע בה בביתה, מקום בו חשה עצמה בטוחה ומוגנת עד אז. מאז, למעשה, מתארת כי המושג "בית", אינו ממלא עוד, מבחינתה, פונקציות של "בית" הוא מבצרי". מדובר בפגיעה בתחושה בסיסית וקיומית של ביטחון ומוגנות (עמ' 4 לתסקיר). א' סובלת מהפרעות קשות בשינה מאז התקיפה, וצוברת עייפות ומחסור בשעות שינה וכך נפגע גם התפקוד היומיומי שלה, כהשלכה נוספת של פגיעת הנאשם (עמ' 5 לתסקיר).

שירות המבחן סיכם כי פגיעת הנאשם בא' פגעה ברציפות של חייה, בתחושת האמון בסובבים, ביכולת השליטה ובתחושת המוגנות והביטחון הבסיסיים. ברמה הרגשית ניכרת מצוקה רבה ותסמינים פוסט טראומטיים. ההתמודדות עם שינוי במצבה מצריכה השקעה של כוחות ומשאבים נפשיים רבים. שירות המבחן סבור כי יש חשיבות להשית על הנאשם פיצוי כספי לא', כחלק מהכרה בפגיעה בה ובהשלכות הפגיעה על חייה, ועל מנת לאפשר לה להיעזר בפנייה לטיפול ושיקום (עמ' 6 לתסקיר).

הערכת מסוכנות בעניינו של הנאשם, מיום 22.11.20 - הנאשם, כבן 32.5, רווק, בעל עבר פלילי, לרבות בעבירות מין. את העבירות ביצע בשעה שהיה נתון בצו פיקוח בגין עבירות מין קודמות שהורשע בהן (עמ' 2 לחוו"ד). פרטים אודות הרקע המשפחתי של הנאשם - ראו בעמ' 2-3 לחוו"ד. אודות ההתפתחות המינית וההרגלים המיניים - ראו עמ' 4-5 לחוו"ד. בתקופה שקדמה לביצוע העבירות נשוא חוות הדעת, נאסרה על הנאשם צריכת פורנוגרפיה בתנאי הפיקוח, אך הוא הפר את תנאי הפיקוח וצרך פורנוגרפיה (עמ' 5 לחוו"ד). באשר להיסטוריה הרפואית של הנאשם - ראו בעמ' 5 לחוו"ד. בסיכום טיפול במסגרת הוסטל "מעגלים" מתאריך 28.12.17, (**חיו**). עוד צוין בחוות הדעת, כי במסגרת ההליך הפלילי נשוא חוות דעת זו, הנאשם נשלח לבדיקה פסיכיאטרית ובחוות הדעת מנובמבר 2019 עלה כי אין עדות למצב נפשי פסיכוטי או אפקטיבי מאז'ורי, וכי בעת ביצוע העבירה להערכתם, הנאשם לא היה שרוי במצב פסיכוטי וידע להבדיל בין טוב לרע, מותר ואסור (עמ' 5 לחוו"ד).

קעולה מחוות הדעת, לדברי הנאשם הוא מסוכן. יש לו דחפים מיניים מוגברים והוא רוצה לטפל בעצמו (עמ' 19 לחוו"ד).

התרשמות קלינית ואבחון - לדברי מערכת המסוכנות, הנאשם הוא עברין מין רצידיביסט. את העבירות הקודמות שהוא הורשע בהן הוא ביצע כלפי שתי נשים בגירות, איתן היתה לו היכרות שטחית, ועבירות המין כולן בוצעו תוך שיטת פעולה

דומה, אם כי בעבירה בענייננו ניתן לאבחן הסלמה במובן זה שפגע בקורבן שלא היה לו כל קשר קודם עמה (עמ' 19 לחוו"ד).

היסטוריית חייו של הנאשם מלמדת **(חסי)**, שהמסגרת המשפחתית לא נתנה מענה לצרכיו הרגשיים והחומריים. לאורך שנות הילדות ניתן לאבחן מעברים תכופים בין מסגרות לימוד ומסגרות מגורים, עם קושי רב בהשתלבות והסתגלות. **(חסי)**. חוסר היציבות בא לידי ביטוי הן במהלך גיל ההתבגרות והן בהיותו בוגר. הוא אינו מצליח להתמיד ולהשתלב במסגרות טיפול, אינו מצליח להתמיד במסגרות תעסוקה, **(חסי)**. הוא חווה מצבי רוח משתנים המשליכים על תפקודו ועל היכולת שלו להשתלב ולהסתגל. **(חסי)**. (עמ' 19-20 לתסקיר).

לאחר ששוחרר ממאסרו האחרון, הנאשם שולב במסגרת טיפולית אינטנסיבית בהוסטל לעברייני מין, **(חסי)**. בהמשך שולב במסגרת טיפולית אחרת, "התחלה חדשה", שוב הומלץ על טיפול תרופתי מייצב התנהגות, אך הוא סירב לכך גם הפעם (עמ' 20 לחוו"ד).

גם במסגרת הטיפולית החדשה הנאשם גילה קשיי השתלבות, ביקש להפסיק טיפול פרטני שהחל בו, התקשה ליצור ברית טיפולית עם המטפלים וביטא אמביוולנטיות בולטת לטיפול, למטרותיו ולנחיצותו. לאחר שהפר תנאי פיקוח מהותי (צריכת פורנוגרפיה), מטפלו המליצו על החזרתו לשלב טיפולי קודם, אך הטיפול הופסק בשל מעצרו בתיק הפלילי נשוא חוות דעת זו. בבדיקתו הקודמת, שבוצעה מספר ימים טרם ביצע את העבירות נשוא חוות דעת זו, ההתרשמות היתה כי תכני הטיפול לא הופנמו, טען שהוא אינו מסוכן, שלא מתקיימים עבורו מצבי סיכון וגורמי סיכון, טען שאלכוהול ופורנוגרפיה לא מהווים עבורו מצבי סיכון ואף הביע אמביוולנטיות באשר לנחיצות הטיפול הייעודי עבורו, כשמחד טען שאינו זקוק לו ומאידך הצהיר שינהג על פי עצת מטפלו ויחזור לטיפול במסגרת אינטנסיבית יותר (עמ' 20 לחוו"ד).

בבדיקה הנוכחית נראה היה שהוא מתאר את העבירות הנוכחיות ללא ליווי אפקטיבי תואם, תוך אדישות וריחוק. מדבריו עולה שלמרות הטיפול הממושך שניתן לו, לא עשה כל מאמץ להשתמש באסטרטגיות מניעה על מנת להימנע מביצוע עבירה חוזרת, וניתן להתרשם כי המוטיבציה להימנע ממצבי סיכון היא נמוכה עד בלתי קיימת. בבדיקה הנוכחית טען עוד, ש"לא לקח את הטיפול ברצינות" ומשום כך הטיפול לא הועיל לו. **(חסי)**. את בעייתו הוא מגדיר כ"חוסר יכולת לשלוט בדחף המיני", הפנומנולוגיה של העבירות מעידה על יכולת תכנון גבוהה, שליטה בסיטואציה, מעשים שקדמה להם מחשבה ותכנון מפורט, הן בבחירת הקורבן, המקום, האופן בו מבצע את העבירות, תוך שהוא מגן על עצמו ומסווה את עצמו (עמ' 20 לחוו"ד). לדברי עורכת חוות הדעת, נראה כי מדובר בעברייני מין, אנס, המונע מכוח, שליטה ושנאה (עמ' 20 לחוו"ד).

הערכת המסוכנות - פקטורים סטטיים - מדובר בבחור צעיר, בן 32.5, מעולם לא קיים קשר זוגי ארוך טווח שכלל מגורים משותפים, ללא רקע תעסוקתי רציף. מדובר בעברייני מין רצידיביסט, שהורשע בעבר בעבירות מין, נידון למאסר, הוצא נגדו צו פיקוח ובמהלך תקופת הפיקוח ביצע את העבירות נשוא חוות דעת זו. הנאשם פגע בקורבנות שאינן בנות משפחה, ביניהן קורבן זרה, תוך שימוש בכוח וביצוע מעשים מגונים באירוע תקיפה אחד. **(חסי)**. קיים תיק סגור בעבירות מין. כל הגורמים הללו נמצאו בספרות המחקרית בתחום הערכת המסוכנות המינית כגורמים המקושרים, סטטיסטית, עם שיעורים גבוהים, יחסית, לרצידיביזם מיני.

פקטורים דינאמיים - גורמי סיכון: הנאשם ללא גורמי תמיכה בקהילה שיכולים להוות עבורו גורמי פיקוח. בני משפחתו לא הצליחו להוות עבורו גורם מציב גבולות בעבר **(חסי)**. קיימת היסטוריה של ניסיונות טיפוליים שלא צלחו, הן בתחום ההתמכרות והן בתחום עבריינות מין. את העבירות נשוא חוות דעת זו תכנן וביצע בהיותו בטיפול. הנאשם הפר תנאי

פיקוח, אינו מבין מהותם של תנאי הפיקוח, נהג בשקריות ובאופן מניפולטיבי. קיימת רמת תעוזה גבוהה, כשהוא מבצע עבירות בהיותו בפיקוח. דפוס העבירות שהוא מבצע דומה מאוד, אם כי בעבירה נשוא חוות דעת זו ניתן לאבחן הסלמה, מאחר שפגע בקורבן שכלל אינה מוכרת לו. העבירות מבוצעות לאחר תכנון מדוקדק ואף ארוך טווח. קיימת רמה גבוהה מאוד של דחפים מיניים ועיסוק אובססיבי וקומפולסיבי במין, עם יכולת מוגבלת ביותר לשלוט בדחפים, ולהתרשמותה של מערכת המסוכנות - ללא כל ניסיון או מאמץ לשלוט בהם (עמ' 21 לחוו"ד). עד כה לא נשמע להמלצות מטפלו לקבל טיפול תרופתי הרגעי ומייצב התנהגות שעשוי היה לסייע לו להתגייס לטיפול הייעודי ואולי אף להביא להתמתנות ברמת הדחפים המיניים. כיום הוא מצהיר על מוכנותו לקבלת טיפול, אך לפי מערכת המסוכנות ניתן לייחס זאת למצבו הנוכחי כשהוא טרם גזר דין, בשים לב למעשיו ולהצהרותיו בעבר, שהיו מגמתיות, מניפולטיביות ושקריות לא אחת (עמ' 22 לחוו"ד).

בעבר עשה שימוש לרעה באלכוהול ואף טען כי את העבירות נשוא מאסרו האחרון ביצע בהיותו שתוי. מסר עוד, שנהג לצרוך אלכוהול על בסיס יום יומי. ההתרשמות היתה שדיווחיו אינם אמינים ולא ברור מהו דפוס צריכת האלכוהול לאשורו. כיום טוען שאינו צורך אלכוהול. היה ניסיון לטיפול גמילה בכלא שלא צלח והנאשם הפסיק את הטיפול. (חסי) עם נטייה לשינויים במצב הרוח וחוסר יציבות רגשית והתנהגותית. הוא סרב לקבל טיפול תרופתי. (חסי). יחסיו הזוגיים מאופיינים באי אמירת אמת, חשדנות, וגם דיווחיו באשר למושא משיכתו המינית והתנהגותו המינית אינם אמינים ואינם עקביים. גורמים מגנים: קיימת מוכנות, מעשית, להשתלב בטיפול (עמ' 22 לחוו"ד).

לסיכום, שילובם של גורמי הסיכון הסטטיים וגורמי הסיכון הדינאמיים, המבוססים על הספרות המקצועית בתחום הערכת המסוכנות המינית וההתרשמות הקלינית, מצביעים על כך שרמת המסוכנות המינית היא גבוהה.

טעון התביעה לעונש (עמ' 29-25 לפר'): הנאשם הורשע על פי הודאתו בכך שפרץ לדירתה של המתלוננת, וביצע בה מעשים מגונים בכוח, כפי שמתואר בכתב האישום המתוקן. התובעת טענה כי בתיק זה יש לחרוג לחומרא ממתחם העונש ההולם בהתאם לסעיף 40 לחוק, וזאת לטענתה, כי עולה מחוות הדעת בתיק כי יש סיכוי שהנאשם יבצע עבירות דומות בעתיד, ולטענתה הנאשם הוא "פצצה מתקתקת", שטיפולים שעבר לא צלחו. לדברי התובעת, ככל שהמאסר יהיה ארוך יותר ככה פחות נשים יפגעו על ידו. לדבריה, סעיף 40 נועד בדיוק למקרים כמו של הנאשם, שיש לו עבר פלילי משמעותי וחוות דעת מקצועיות למכביר.

התובעת טענה כי יש לקבוע שני מתחמי ענישה שונים, אחד לגבי ההתפרצות והשני לעבירת המעשה המגונה בכוח, והפנתה לתפ"ח 47174-03-12 (וגם לערעור שנדחה בבית המשפט העליון - ע"פ 7874/15 - להלן: "עניין צפאר") - שם דובר גם בעבירות התפרצות למגורים לבצע פשע ועבירות מין שבוצעו בתוך הדירה. התובעת ציינה כי באשר לעבירת ההתפרצות, המחוקק קבע בצידה עונש של 7 שנות מאסר, והערכים המוגנים הם הגנה על הפרטיות ותחושת הביטחון, והפנתה בעניין זה לפסיקה. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, לדברי התובעת, מדובר בהתפרצות מתוכננת מראש, כאשר הנאשם היה מצויד בכפפות וכובע על מנת לטשטש את זיהויו ונכנס דרך חלון האמבטיה. לטענת התובעת, מדובר בנחישות ותעוזה עבריינית וזאת כשהנאשם תחת צו פיקוח. הנאשם פרץ באמצע הלילה כשהמתלוננת ישנה ואינה יכולה להגן על עצמה. לדברי התובעת אלה נסיבות מחמירות. התובעת ציינה כי הנאשם החל לרצות את עונש המאסר בתיק הקודם ביום 21.6.2009 וסיים לרצות את עונשו ביום 19.12.2016.

באשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות התפרצות, התובעת הגישה פסיקה, וציינה כי המתחמים נעים בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל, אך התובעת סבורה שיש הבדל גדול בין התפרצות לדירה כדי לגנוב רכוש שעליה נסבה הפסיקה,

לבין התפרצות כדי לבצע עבירת מין. התובעת סבורה שהמתחם במקרה הזה צריך להיות גבוה יותר ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם לעבירת ההתפרצות שינוע בין 18 ל- 36 חודשים. התובעת טענה כי במקרים בהם עבירות המין חמורות יותר מאשר בענייננו, עבירת ההתפרצות נקבעה במתחם יחד עם עבירות המין. התובעת טענה כי בעניין צפאר המתחמים הופרדו, אך שם הנאשם התפרץ לדירה בשביל לגנוב, ואז גם ביצע את עבירות המין, בעוד שבענייננו הנאשם התפרץ לדירה כדי לבצע את עבירות המין, כפי שעולה לטענתה גם מהערכת המסוכנות של הנאשם.

באשר לעבירת המעשה המגונה תוך שימוש בכוח, התובעת טענה כי הערכים המוגנים שנפגעו הם, בין היתר, צנעת הפרט, וכבוד האדם. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, התובעת הפנתה להערכת המסוכנות בעניינו של הנאשם, ולדבריה עולה כי קיימת רמת תכנון גבוהה, שליטה בסיטואציה, ומדובר במעשים שקדמה להם מחשבה ותכנון מפורט, וכן רמת התעוזה גדולה כאשר הוא מבצע את העבירות בהיותו בפיקוח.

עוד טענה התובעת כי יש לקחת בחשבון לא רק את הנזק שנגרם למתלוננת, אלא גם את הנזק שהיה עלול להיגרם לה במקרה שהנאשם היה מצליח לבצע את מלוא זממו. בנוסף, לדבריה, ביצוע מעשה מגונה תוך התפרצות בלילה כשהמתלוננת ישנה מצדיק מתחם ענישה גבוה יותר, שכן יש הבדל בין רמת הדריכות שהיא נמצאת בה כאשר היא ערה לבין העובדה שהיא נמצאת בסיטואציה במיטתה, כשרמת ההתנגדות שלה מופחתת בהרבה, והיא מתעוררת לתוך הסיטואציה. התובעת ציינה בנסיבות גם את העובדה שהעבירה בוצעה כשהנאשם תחת צו פיקוח וכן מאסר על תנאי מרחף מעל ראשו, כשלדבריה מתחם הענישה צריך לקחת בחשבון את הנסיבה הזו באופן מאוד משמעותי. באשר לנזק שנגרם למתלוננת, התובעת הפנתה לתסקיר נפגעת העבירות, ממנו עולה לדבריה כי המתלוננת חשה בעת האירוע פחד לחייה. המתלוננת מדווחת מאז על תחושה כרונית שהיא עלולה להיפגע שוב, חיה בחרדה ועוררות יתר, פוסט טראומטית, בעיקר בשינה, והפנתה לחלקים בתסקיר.

התובעת עתרה לקבוע מתחם עונש הולם באשר לעבירת המעשה המגונה בכוח, בנסיבות האלה, שנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, התובעת טענה באשר לנאשם עצמו, ועל סמך החומר הכתוב בעניינו, ממנו עולה כי מדובר באדם אכזרי, שמפיק הנאה מסבל ובהלה של נשים, שלא נרתע מלאנוס אישה לנגד עיני התינוקות הבוכה שלה, שתחנונים וזעקות של הקורבנות שלו לא רק שאינם מזיזים לו אלא גם מגרים אותו. מדובר באדם שעבר ילדות קשה, משפחה מפורקת, הוצאה מהבית, **(יוני)**, אך לדברי התובעת גזר הדין הקודם בעניינו היה קיצוני לקולא, כאשר התחשבו שם בכל נסיבותיו. לטענת התובעת, כל ההתחשבות שהייתה צריכה להיות בנאשם הזה ניתנה לו בגזר הדין הקודם. לדברי התובעת נגזרו על הנאשם 7 וחצי שנות מאסר בפועל בגין שתי עבירות, אחת מהן מעשה סדום, כאשר דעת המיעוט סברה שיש להטיל על הנאשם 10 שנות מאסר, ובית המשפט העליון בערעור מצדד בחוות דעת המיעוט, ובכל זאת הוא קיבל עונש נמוך, וזאת בגלל הבקשות לשיקום, הסליחה, עדי הגנה ונסיבות החיים הקשות. לדברי התובעת, היום ברור שהנאשם לא ניצל את הזדמנויות השיקום שלו ושאי אפשר להאמין לו בשנית, ושכיום מדובר באנס סדרתי, מסוכן, מניפולטיבי, שכל גורמי הטיפול אומרים שהוא פצצה מתקתקת וכל התחשבות בו חושפת נשים נוספות לחוויות בלתי נסבלות מצידו. התובעת הפנתה לגזר הדין הקודם בעניינו של הנאשם.

עוד הפנתה התובעת להערכת המסוכנות בעניינו של הנאשם, כשלדבריה עולים ממנה השקרים והמניפולטיביות של הנאשם. עוד הפנתה לניסיונות הטיפול שלא צלחו, להערכות המסוכנות השונות שנעשו בעניינו של הנאשם, ולמסקנת הערכת המסוכנות הקובעת כי רמת המסוכנות המינית של הנאשם היא גבוהה.

התובעת עתרה לחרוג ממתחם העונש ההולם, כאשר לדבריה ברור שהנאשם יחזור לבצע עבירות ברגע שישוחרר מהכלא. עוד עתרה להטיל על הנאשם פיצוי גבוה יותר מ- 10,000 ₪ שכבר הופקדו על ידי הנאשם, כאשר לטענתה הסכום הנהוג בפסיקה הוא מינימום 20,000 ₪, כאשר התובעת עתרה להטיל על הנאשם פיצוי משמעותי שיאפשר למתלוננת טיפול לאורך זמן, וכן עתרה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי. בנוסף, עתרה התובעת להפעיל את המאסר על תנאי בר הפעלה במצטבר לעונש שיוטל על הנאשם (ראו גם את שנאמר בהשלמת הטיעונים לעונש שהגישה התובעת ביום 17.2.21).

טיעון ההגנה לעונש (עמ' 29-31 לפר'): לדברי הסניגור, הנאשם מרכין את ראשו בפני בית המשפט ומבקש סליחה ומחילה בראש ובראשונה מהמתלוננת. הנאשם מתבייש בעצמו, יודע שמעשיו היו רעים ונוראים וכי הוא גרם למתלוננת טראומה שתלווה אותה שנים רבות. הנאשם לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מבין שהוא סובל מבעיה קשה שגורמת לו לפגוע שוב ושוב, והוא מבקש לעבור את הטיפול האינטנסיבי החזק ביותר שניתן להציע לו. הסניגור הפנה לפסה"ד של בית המשפט העליון בעניינו בתיק הקודם, כשלטענת הסניגור בית המשפט העליון אמר שיש חשיבות בהענקת טיפול למערער כדי לקדם את שיקומו (ע"פ 6487/10 פלוני, בסע' 11). לטענת הסניגור, מהערכת המסוכנות עולה שהטיפול שניתן לנאשם בשב"ס היה טיפול דל. לדברי הסניגור, לאחר שהנאשם שוחרר ממאסרו הקודם, כאשר הנאשם ישב מאסר מלא ללא קיצור שליש או מנהלי, הוא שולב במסגרות טיפוליות מרצונו וגם במסגרת מה שנדרש ממנו בצו הפיקוח, והוא שהה שנה ו- 9 חודשים בהוסטל מעגלים, **(חסי).** לדברי הסניגור, לאחר מכן הנאשם שולב בטיפול ב"התחלה חדשה" במשך שנה ו- 7 חודשים נוספים, והוגש סיכום הטיפול. לדבריו, כשהנאשם היה מטופל ב"מעגלים" ו"בהתחלה חדשה" הוא לא ביצע עבירות, ובסביבות אוגוסט 2019 חלה רגרסיה בטיפול. לדברי הסניגור, הנאשם עשה את המירב מבחינתו לעבור הליכים טיפוליים, גם בשב"ס וגם מחוץ לשב"ס, ובתקופות שבהן הוא טופל, הנאשם לא ביצע עבירות מין, למעט עבירה בשלהי צו הפיקוח כאשר קצין הפיקוח גילה שהנאשם צורך חומרים פורנוגרפיים בטלפון שלו. הסניגור הפנה למסמכים שהוגשו בעניינו של הנאשם, וכן הפנה לפסה"ד של בית המשפט העליון בעניינו בתיק הקודם, כאשר גם שם לדבריו צוין כי לנאשם נסיבות חיים קשות ויוצאות דופן. **(חסי).** יכול להיות שבנסיבות משפחתיות אחרות הוא יכול היה להשתקם. לדברי הסניגור, עולה מתוך חוות הדעת שעבירות המין שהנאשם כבר ביצע זו הפעם השלישית בדפוס דומה, **(חסי)**, ומכאן עולה הצורך והזעקה בטיפול אינטנסיבי שיהיה ממוקד בעבירות מין. **(חסי).**

באשר למתחם העונש ההולם הסניגור טען כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד, שכן מדובר באירוע אחד, כששתי העבירות שלובות זו בזו, וגם בהתאם להלכת ג'אבר מדובר באירוע אחד מובהק מבחינת המקום, הזמן, הקורבן הוא אחד, כשלדבריו כל המבחנים מצביעים על כך שמדובר באירוע אחד. הסניגור עתר לקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו שנע בין 18-40 חודשי מאסר, ועתר למקם את הנאשם במרכזו. הסניגור הגיש פסיקה.

בין השאר הסניגור הגיש גזר הדין בתיק הדומה מאוד לטעמו לתיק שבפנינו. לדברי הסניגור, גם שם דובר במתלוננת שישנה במיטתה, והנאשם נגע באיבר מינה. היה לנאשם עבר פסיכיאטרי, והיה לו תיק קודם שהופסק בגלל צו אשפוז, ובית משפט המחוזי גזר עליו, בין היתר, 36 חודשי מאסר, במסגרת הסדר טיעון (ערעור שהגיש לבית המשפט העליון נדחה - ע"פ 2692/10). לדברי הסניגור אותו נאשם כמה שנים מאוחר יותר חזר לסורו, ופרץ ב- 4 לפנות בוקר לדירה וביצע מעשה מגונה בילדה בת 10. בית משפט השלום קבע כי יש להרחיקו מהחברה לתקופה משמעותית, וגזר עליו, בין היתר, 50 חודשי מאסר.

הסניגור הפנה לסעיף 40 לחוק באשר להרתעה אישית, שלטענתו זהו סעיף מתאים יותר מאשר חריגה מהמתחם לחומרא.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הסניגור ציין כי יש להתחשב במאמצי הנאשם לפצות על הנזק שנגרם, בכך שהנאשם הפקיד מבעוד מועד 10,000 ₪, כאשר אביו התגייס לעניין הזה, שהוא קשה יום, ומדובר מבחינת המשפחה בסכום עצום, ולדברי הסניגור זהו סכום ראוי בהתאם לפסיקה.

הסניגור הסכים שהמאסר על תנאי של שנה הוא בר הפעלה בתיק הזה, ועתר למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם, כ- 29-30 חודשים, להפעיל את המאסר המותנה, ולגזור פיצוי כגובה הפיצוי שהופקד, וכן מאסר על תנאי.

הנאשם אמר בבית המשפט (עמ' 31-32 לפר'): מאז שהוא קטן נהרסו לו החיים ממה שהוא עבר. הוא לא רצה לעשות משהו רע, אלא בגלל שהוא אדם חולה. הלוואי והוא יכול היה לעשות משהו לכך שהמתלוננת תחלים ממה שהוא גרם לה והוא מבקש סליחה. הוא באמת מצטער.

דין וגזירת העונש:

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן (במ/3), והורשע בעבירות הבאות - **מעשה מגונה בכח (שני מעשים), וכניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו** התביעה טענה כי יש לקבוע שני מתחמי ענישה שונים, אחד לעבירת ההתפרצות והשני לעבירת המעשה המגונה בכוח, והפנתה לעניין צפאר. ההגנה טענה שיש לראות בעבירות כ"אירוע אחד". כפי שטענה התביעה בעצמה - בעניין צפאר המערער התפרץ לדירה בכוונה לבצע גניבה - הוא נטל חפצים אישיים של בני הזוג בכוונה לגנבם, וגם נכנס לחדר השינה, וביצע במתלוננת מעשה סדום ומעשה מגונה. בה בשעה שבענייננו, בשונה מעניין צפאר, הנאשם התפרץ לדירה כדי לבצע את עבירות המין במתלוננת, ולכן מדובר בעבירות הקשורות זו בזו, והן חלק מאותה "תכנית עבריינית" לפי מבחן הקשר ההדוק שהוצג בפסיקה, ויש לראות אפוא בעבירות שביצע הנאשם כ"אירוע אחד" (ראו בהקשר זה ע"פ 4910/13 ג'אבר, מיום 20.7.14). לאור זאת, אקבע להלן מתחם עונש הולם אחד לעבירות שביצע הנאשם, וזאת בהתאם לעקרון המנחה בענישה - ההלימה, ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות [סע' 40ב, 40ג, 40ט, 40י לחוק העונשין].

קביעת מתחם העונש ההולם:

הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע עבירת המין שביצע הנאשם: התכליות העומדות בבסיס הענישה על ביצוע עבירות מין הן ההגנה על כבוד האדם, האוטונומיה של האדם וזכותו על גופו, שמירה על שלמות גופו של אדם, בטחונו, והגנה מפני פגיעה בו, ההגנה על זכותו של אדם שלא ייעשה בגופו שימוש בניגוד לרצונו וזכותו של אדם לצנעת גופו. בית המשפט העליון אמר דעתו, פעמים רבות, שעבירות מין המתבצעות באדם בניגוד לרצונו החופשי, חומרתן רבה, וכך נקבע בהקשר זה ע"י בית המשפט העליון:

"הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה היא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחונו הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור בכלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקורבן, והורסת בו כל חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות המקודשת של גופו. היא משקפת השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר אונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קורבנות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה" (מתוך ע"פ 9994/07 פלוני, מיום 11.8.08, בסע' 14 לפסה"ד, וראו גם: ע"פ 3132/18

פלוגי, מיום 9.12.18, בסע' 12 לפסה"ד).

הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע עבירת הכניסה והתפרצות למקום מגורים: התכלית העומדת בבסיס הענישה בעבירה זו היא הגנה על הפרטיות, על תחושת הביטחון, ושמירה על מרחבו של הפרט, ויפים בהקשר זה הדברים של בית המשפט העליון:

"המערער הורשע בביצוע עבירות מין חמורות כלפי המתלוננת כמו גם עבירת התפרצות אשר ערערו את שגרת חייה, וכמו כן את תחושת ביטחונה האישי בין כותלי ביתה ובכלל. מדובר במקרה חריג, שבגדרו ניצל המערער את חוסר האונים של המתלוננת וביצע בה עבירות מין בביתה, במיטתה" (ע"פ 7874/15 פלוגי, מיום 23.11.17, בסע' 42 לפסה"ד).

וכן:

"פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה...עבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר...הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם" (ע"פ 7453/08 אואזנה, מיום 31.12.08, בסע' 8 לפסה"ד).

מידת הפגיעה בערכים החברתיים: כעולה מכתב האישום המתוקן **במ/3**, הנאשם נכנס לדירתה של המתלוננת בשעה 03:30 בעת שישנה והחל ללטף את חזה. המתלוננת התעוררה משנתה, והחלה לצרוח בבהלה. הנאשם כיסה בידו את פיה כדי להשתיקה, והשתרע על גופה. בהמשך, אחז הנאשם בירכיה של המתלוננת, פיסק את רגליה ונשען עליה עם גופו, כאשר איבר מינו בסמוך לאיבר מינה, וזאת כדי למנוע ממנה לסגור את רגליה. במהלך התנגדותה של המתלוננת, אחז הנאשם בכפות ידיה של המתלוננת וכופף את אצבעותיה לאחור, ובכך גרם לה לכאב. בשלב זה ניסה הנאשם להוריד את מכנסיו, אך בשל התנגדותה של המתלוננת לא הצליח. **מידת הפגיעה בערכים החברתיים היא אפוא משמעותית וקשה מאד.**

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות [סע' 40ט(א) לחוק]:

התכנון שקדם לביצוע העבירה [סע' 40ט(א)(1) לחוק] - כמפורט בכתב האישום המתוקן **(במ/3)**, הנאשם נכנס בסמוך לשעה 03:30 לדירה של המתלוננת, כשהוא עוטה על ידיו כפפות וחובש כובע על ראשו, וזאת דרך חלון הדירה. הנאשם התיישב על המיטה, התבונן במתלוננת והחל ללטף את חזה. המתלוננת התעוררה משנתה, והחלה לצרוח. אז כיסה הנאשם בידו את פיה כדי להשתיקה, והשתרע על גופה בניגוד להסכמתה. עולה אפוא כי הנאשם התפרץ לדירתה של המתלוננת על מנת לבצע בה עבירות מין מתוכננות מראש.

הנזק שנגרם מביצוע העבירות [סע' 40ט(א)(4) לחוק] - כמפורט בתסקיר נפגעת העבירות מיום 29.12.20, שתמציתו הובאה לעיל, למתלוננת נגרמו נזקים קשים בעקבות מעשיו של הנאשם, ובקצרה: בשיחה עמה עלה כי עמוד 10

במהלך הפגיעה היא חוותה איום לחייה, פחד וחרדה קיומיים, זאת לצד פגיעה קשה בתחושת הביטחון, השפלה, ופגיעה בכבוד האנושי (עמ' 1 לתסקיר). הפחד והחרדה הועצמו עוד יותר על רקע אי וודאות כמה זמן הפגיעה תימשך, כמה יכאב לה, כמה תסבול וכיצד זה יסתיים, אולי אפילו במוות. "חשבתי שהוא יהרוג אותי", כלשונה. שירות המבחן ציין כי בעת שא' פרסה בפניהם רגעים אלו, היא מיררה בבכי והתקשתה להירגע, מה שממחיש, להבנתם, את גודל המצוקה שהיא חווה עד כה בכל נגיעה בתוכן טראומתי זה, ועד כמה אירוע הפגיעה וחווית האימים שהתלוותה לו נמצאים בתודעתה, במלוא עוצמתם הרגשית (עמ' 3 לתסקיר). כאחד ממוקדי הנזק המרכזיים, א' דיווחה על התמודדות כרונית מאז עם התחושה שהיא עלולה להיפגע שוב. היא גם דיווחה על תופעה פוסט טראומטית המלווה אותה מאז פגע בה הנאשם, המתבטאת בפלאשבקים מאירוע הפגיעה. **(חסי.)** לדברי שירות המבחן, למעשה, החיים מאז הפגיעה הפכו לדרכים ומלווים בתחושה כרונית של איום וחרדה וציפייה שמשהו רע עלול לקרות (עמ' 4 לתסקיר). שירות המבחן סיכם כי פגיעת הנאשם בא' פגעה ברציפות חייה, בתחושת האמון בסובבים, ביכולת השליטה ובתחושת המוגנות והביטחון הבסיסיים. ברמה הרגשית ניכרת מצוקה רבה ותסמינים פוסט טראומטיים. ההתמודדות עם שינוי במצבה מצריכה השקעה של כוחות ומשאבים נפשיים רבים. (עמ' 6 לתסקיר).

האכזריות, האלימות, וההתעללות של הנאשם בנפגעת העבירות [סע' 40ט(א)(10) לחוק] - הנאשם התפרץ לדירתה של המתלוננת, בזמן שישנה. הנאשם החל ללטף את חזה, המתלוננת התעוררה משנתה, הבחינה בנאשם והחלה לצרוח בבהלה. או אז כיסה הנאשם בידו את פיה כדי להשתיקה, והשתרע על גופה בניגוד להסכמתה. בהמשך, אחז הנאשם בירכיה של המתלוננת, פיסק את רגליה ונשען עליה עם גופו, כאשר איבר מינו בסמוך לאיבר מינה, וזאת כדי למנוע ממנה לסגור את רגליה. במהלך התנגדותה של המתלוננת, אחז הנאשם בכפות ידיה של המתלוננת וכופף את אצבעותיה לאחור, ובכך גרם לה לכאב. הנאשם ניסה להוריד את מכנסיו, אך בשל התנגדותה של המתלוננת, לא הצליח. הנאשם הורשע בשתי עבירות של מעשה מגונה בכח. האלימות במעשיו של הנאשם מדברת בעד עצמה.

נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה [סע' 40יב לחוק]: א. **לא היתה היכרות מוקדמת** בין הנאשם למתלוננת; ב. **העבירות בוצעו בתוך ביתה - מבצרה** של המתלוננת. בתסקיר נפגעת העבירות ציין שירות המבחן, כי אחד המרכיבים המשמעותיים בהערכת הנזקים שנגרמו לא' נעוץ בעובדה שהנאשם פגע בה בביתה, מקום בו היא חשה עצמה בטוחה ומוגנת עד אז. מאז, למעשה, היא מתארת כי המושג "בית", אינו ממלא עוד, מבחינתה, פונקציות של "ביתי הוא מבצרי". ג. הנאשם הורשע בעבירה של **מעשה מגונה בכח - שני מעשים**, ובעבירה של **כניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו**. ד. הנאשם התפרץ לדירה בזמן **שהמתלוננת ישנה**, בכך הוא הפתיע אותה, בעודה חסרת אונים, חסרת הגנה, ושרוייה בפחד רב.

מדיניות הענישה הנהוגה - בהתייחס לעבירות:

להלן תפורט פסיקה שממנה ניתן להקיש למידת הענישה בתיק זה, תוך השוואה ואבחנה הן לנסיבות העבירות שביצע הנאשם, והן לנסיבותיו של הנאשם עצמו (מתוך כל פסק דין יובאו להלן כמה מהנסיבות העיקריות שבו, שמהן ניתן להשוות ולאבחן את מידת הענישה בתיק זה):

· ע"פ 7874/15 **צפאר** (מיום 23.11.17) - נגזרו על המערער, בין היתר, **11 שנות מאסר בפועל וחודש**. בגין עבירת ההתפרצות גזר בית המשפט על המערער 18 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת מאסר על תנאי בן 7 חודשים, ובגין יתר העבירות גזר בית המשפט על המערער 9 שנות מאסר, תוך שנקבע כי עונשים אלה ירוצו במצטבר. המערער הורשע, לאחר הליך הוכחות, בעבירות של התפרצות למקום מגורים כדי לבצע גניבה או פשע, מעשה סדום, ומעשה מגונה. המערער התפרץ לדירה בכוונה לבצע גניבה. בעת האירוע ישנו

בדירה בני הבית - המתלוננת ובן זוגה. המערער נטל חפצים אישיים של בני הזוג, נכנס לחדר השינה שבו ישנו בני הזוג, התקרב לכיוון המתלוננת, נגע בחזה, הפשיל את מכנסיו, פתח את פיה של המתלוננת והחדיר את איבר מינו לפיה בניגוד להסכמתה, וכמתואר בכתב האישום "תוך ניצול מצב של חוסר הכרה" (שינה). למערער עבר פלילי משמעותי בעבירות רכוש, והערכת המסוכנות המינית בעניינו היא גבוהה. לצד הקולא עמד בית המשפט על חלופ הזמן ממועד ביצוע העבירות, הודאתו המידית של המערער בביצוע עבירת ההתפרצות, ונסיבותיו המשפחתיות והאישיות. לצד החומרא, עמד בית המשפט על עברו הפלילי המכביד של המערער, ועל כך שאף עונש מאסר על תנאי שהוטל עליו לא הרתיע אותו מלבצע את העבירות האמורות.

ע"פ 4120/14 **גבריר** (מיום 5.11.14) - בית המשפט גזר על המערער, בין היתר, **14 חודשי מאסר לריצוי בפועל**. המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של מעשה מגונה בכוח. המתלוננת הגיעה לביתם של בני הזוג, והשלושה שתו משקאות אלכוהוליים. במהלך הלילה, ולאחר שבת זוגו של המערער שכבה לישון בחדר אחר, תפס המערער את המתלוננת, פשט בכוח רב את מכנסיה ותחתוניה וחיך את איבר מינו באיבר מינה, בעודה מנסה להתנגד ומבקשת בבכי כי יחדל ממעשיו. המערער היה כבן 39. המתלוננת היתה ידידה של בת זוגו, עמה לא היתה לו היכרות מוקדמת. המערער נטול הרשעות קודמות, הביע חרטה ושילם את מלוא הפיצוי למתלוננת. נלקח בחשבון פרק הזמן הארוך בו התנהלו ההליכים הפליליים בבית המשפט - למעלה מארבע שנים ממועד האירוע. הערכת המסוכנות בעניינו של המערער נקבעה כנמוכה-בינונית. המלצת שירות המבחן היתה כי יושת עליו עונש של מאסר מותנה ויוטל עליו צו שירות לתועלת הציבור. בית המשפט העליון דחה את הערעור, וקבע כי בראייה המסכמת של הדברים, עונש המאסר אינו חמור יתר על המידה, ובמובנים רבים אף נוטה לקולא.

ע"פ 4528/13 **מוחמד** (מיום 22.9.14) - בית המשפט המחוזי גזר על המערער, בין היתר, 24 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט העליון הפחית את עונשו ל- **19 חודשי מאסר בפועל**. המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של מעשה מגונה תוך שימוש בכוח. המערער נכנס אל בניין מגוריה של המתלוננת והחל לרוץ בעקבותיה. בהגיעה אל גרם המדרגות בבניין, תפס המערער בידו האחת את המתלוננת מאחוריה ואת ידו השנייה שלח אל איבר מינה. המערער נגע בחוזקה באיבר מינה של המתלוננת, מעל לתחתוניה ומתחתם, שלא בהסכמתה. המערער כבן 25. המרכז להערכת מסוכנות התרשם כי המערער בעל מסוכנות מינית בינונית-גבוהה לטווח הארוך. שירות המבחן המליץ להטיל על המערער עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. בעברו הרשעה בעבירה אחת של גניבה בידי עובד. ההפחתה בעונש מטרתה היתה לעודד את המערער להמשיך באפיק הטיפול שבו החל לצעוד.

ע"פ 7952/12 **פיסאי** (מיום 11.7.13) - בית המשפט המחוזי גזר על המערער, בין היתר, **4 שנות מאסר בפועל**. המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של מעשה מגונה תוך שימוש בכוח, תקיפה, והסגת גבול כדי לעבור עבירה. המערער הגיע לביתה של המתלוננת, כאשר באותה עת שהה בדירה גם בנה בן ה- 7 של המתלוננת. כאשר המתלוננת פתחה את הדלת המערער דחף אותה בכוח ונכנס לדירה ללא רשותה. בהמשך תפס המערער את המתלוננת בידה, סובב אותה מאחורי גבה וניסה לנשק אותה בניגוד לרצונה, תוך שהמתלוננת נאבקה בו. המערער משך את המתלוננת לכיוון חדר השינה, וכאשר השניים נפלו על המיטה - המערער הושיט ידו לעבר איבר מינה של המתלוננת וניסה להוריד את מכנסיה. בנסיבות אלה נחלצה שכנתה של המתלוננת לעזרתה, והמתלוננת הצליחה להימלט מהדירה. בית המשפט המחוזי לקח בחשבון בין היתר את גילו הצעיר של המערער, היותו חסר עבר פלילי, את העובדה שהודאתו חסכה את עדות המתלוננת, העובדה שהינו מבקש מקלט מאריתריאה המנותק ממשפחתו ומחבריו, ומצבו הנפשי ה"רעוע" ויכולותיו

הקוגניטיביות המוגבלות. בית המשפט העליון גרס כי העונש אשר הושת אכן נמצא בחלק הגבוה של מתחם הענישה, אך איננו חורג הואיל ונסיבות ביצוע העבירות של המערער הן בעלות חומרה יתרה, בין היתר בכך שהתפרץ למקום ביתה של המתלוננת, המקום שבו אמורה להרגיש בטוחה ומוגנת.

9064/10 **פלויני** (מיום 8.11.11) - נגזרו על המערער, בין היתר, **6 שנות מאסר בפועל**. המערער הורשע על-פי הודאתו בעבירות של ביצוע מעשים מגונים בנסיבות אינוס בנסיבות מחמירות וכניסה והתפרצות למקום מגורים בנסיבות מחמירות. המערער שב לבניין מגוריו לאחר שבילה במסיבה ושתה משקאות אלכוהוליים. בכניסה לבניין הבחין בשכנו כשהוא עוזב את המקום ואז עלה במוחו הרעיון לבצע מעשה מגונה באשתו של השכן. לאחר שמצא כי דלת הדירה של האישה המתלוננת אינה נעולה, חזר לביתו, החליף את בגדיו, חבש על ראשו כובע גרב כך שיסתיר את פניו והצטייד בסכין. המערער תקף את המתלוננת כשישנה במיטתה וביצע בה מעשים מיניים קשים, תוך שהוא מאיים עליה בסכין. במהלך המאבק בין השניים נגרם למתלוננת חתך עמוק בכף היד כתוצאה מן הדקירה בסכין. רק לאחר שהחלה לצעוק לעזרת השכנים נמלט המערער מן המקום ועלה לדירתו.

ע"פ 2692/10 **חטבי** (מיום 15.11.10) - נגזרו על המערער, בין היתר, **36 חודשי מאסר בפועל**; הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של מעשה מגונה וכניסה והתפרצות למקום מגורים. המערער, כבן 34, פרץ לדירה בה התגוררה גיסתו, ובעודה ישנה נגע בה באזור איבר מינה. תסקיר שירות מבחן לא חיובי. מחוות הדעת הפסיכיאטריות בעניינו של המערער עלה כי הוא לוקה במחלת נפש, סכיזופרניה פרנואידי, וכן משתמש בסמים. המערער בעל עבר פלילי, בין היתר, הוגש נגדו כתב אישום בגין עבירה של התפרצות לדירה ומעשים מגונים, בנסיבות דומות, ואולם התיק נסגר לאחר שהנאשם אושפז בבית חולים לחולי נפש. מסוכנות מינית גבוהה. בית המשפט העליון בדחתו את הערעור ציין את הסכנה הנשקפת מהמערער.

ת"פ (פ"ת) 64929-05-18 **חטבי** (מיום 25.6.19) - נגזרו על הנאשם, בין היתר, **50 חודשי מאסר בפועל**. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים ומעשה מגונה. הנאשם, בהמשך לתיק המתואר לעיל, פרץ לביתן של המתלוננות ונכנס לחדר השינה בו נמו שתי קטניות, האחת כבת 10 והשנייה כבת 12. הנאשם הכניס את ראשו מתחת לשמיכה שכיסתה את בת ה-10, ועשה בה מעשה מגונה שפרטיו אינם ידועים, כשהוא מותיר זרע שאינו כתוצאה מסיפוק מיני, על תחתונה ומיטתה של הקטינה. הנאשם סוכל מסכיזופרניה, וריצה 3 שנות מאסר בעברו בגין ביצוע עבירה דומה.

ע"פ 7653/01 **חכמון** (מיום 21.2.02) - נגזרו על המערער, בין היתר, **6 שנות מאסר בפועל**, וכן הופעלו שני עונשי מאסר על-תנאי, האחד בן ששה חודשים והאחר בן ארבעה חודשים, בחופף זה לזה, ובמצטבר לעונש המאסר שנגזר. המערער הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע מעשה מגונה ובאיומים. המערער הגיע לביתה של אישה וביקש לכפות עליה ביצועו של מעשה מגונה בגופה. משסירבה, הכה אותה המערער בראשה וגרם לה חבלה גופנית. בהמשך ניסה להפשיטה תוך שימוש בכוח וגרימת סבל גופני, תוך שהוא אווז בגרונה ומנסה לחנוק אותה. משלא הצליח המערער לבצע את זממו, הוא נמלט מהדירה. המערער בעל יכולת שכלית מוגבלת. למערער עבר פלילי עשיר, גם בעבירות נגד המוסר, ובגין הוא כבר שהה מאחורי סורג וברח, וניסיונות לסייע לו במישור הנפשי במסגרת הכלא לא נשאו פרי, הואיל והוא לא גילה נכונות לשתף פעולה. בית המשפט העליון סבר כי במצב זה, ועל מנת לקדם את הסכנה הנשקפת לציבור מהמערער, לא היה מנוס מכליאתו, ובית משפט קמא הקפיד לשמור על האיזון הראוי במידת העונש על מנת להותיר למערער גם פתח לשיקום.

על כן: לאור המידע, רכיבי מתחם העונש ההולם והשיקולים דלעיל, העבירות בהן הורשע הנאשם - מעשה מגונה בכח (שני מעשים) וכניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו, ומעשיו של הנאשם המתוארים בכתב האישום המתוקן (במ/3), בנסיבות הקונקרטיות של תיק זה, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, **מתחם העונש ההולם** הינו אפוא **בין 3 ל-7 שנות מאסר בפועל**.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות [סע' 40א(1) לחוק] -

הפגיעה של העונש בנאשם [סע' 40א(1) לחוק] - הנאשם, כבן 33, ועצם הענישה בעניינו תהווה פגיעה בחירותו.

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב [סע' 40א(4) לחוק] - הנאשם הודה במעשיו והורשע במסגרת הסדר הטיעון, ובכך חסך גם את העדת המתלוננת בבית המשפט, וכן חסך טרחה וזמן. **הנאשם אמר בבית המשפט** (עמ' 31-32 לפר'): הלוואי והוא יכול היה לעשות משהו לכך שהמתלוננת תחלים ממה שהוא גרם לה והוא מבקש סליחה. הוא באמת מצטער. **ההגנה הגישה** אסופת מסמכים בעניינו של הנאשם (נ/1) שמהם, וכן מדו"ח הערכת המסוכנות, עולים הטיפוליים אותם עבר הנאשם, במאמציו לחזור למוטב כפי שפורט לעיל, ולא אחזור, אלא אזכיר בתמצית כי לאחר ששוחרר ממאסרו האחרון, הנאשם שולב במסגרת טיפולית אינטנסיבית בהוסטל לעברייני מין, **(חסי).** בהמשך שולב במסגרת טיפולית אחרת, "התחלה חדשה", שוב הומלץ על טיפול תרופתי מייצב התנהגות, אך הוא סירב לכך גם הפעם (עמ' 20 לחוו"ד). גם במסגרת הטיפולית החדשה הנאשם גילה קשיי השתלבות, ביקש להפסיק טיפול פרטני שהחל בו, התקשה ליצור ברית טיפולית עם המטפלים וביטא אמביוולנטיות בולטת לטיפול, למטרותיו ולנחיצותו. לאחר שהפר תנאי פיקוח מהותי (צריכת פורנוגרפיה), מטפלו המליצו על החזרתו לשלב טיפולי קודם, אך הטיפול הופסק בשל מעצרו בתיק פלילי נשוא חוות דעת זו. בבדיקתו הקודמת, שבוצעה מספר ימים טרם ביצע את העבירות נשוא חוות דעת זו, ההתרשמות היתה כי תכני הטיפול לא הופנמו, טען שהוא אינו מסוכן, שלא מתקיימים עבורו מצבי סיכון וגורמי סיכון, טען שאלכוהול ופורנוגרפיה לא מהווים עבורו מצבי סיכון ואף הביע אמביוולנטיות באשר לנחיצות הטיפול הייעודי עבורו, כשמחד טען שאינו זקוק לו ומאידך הצהיר שיהג על פי עצת מטפלו ויחזור לטיפול במסגרת אינטנסיבית יותר (עמ' 20 להערכת המסוכנות). כעולה מהערכת המסוכנות, לדברי הנאשם הוא מסוכן. יש לו דחפים מיניים מוגברים והוא רוצה לטפל בעצמו (עמ' 19 להערכת המסוכנות).

מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירות ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלן [סע' 40א(5) לחוק] - הנאשם הפקיד מרצונו פיצוי על סך 10,000 ₪ למתלוננת בטרם הטיעונים לעונש (וזאת מבלי שיהיה בכך משום אמירה כלשהי לגבי סכום הפיצוי הסופי שייפסק ושיהיה על הנאשם לשלם במסגרת גזר הדין).

נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירות [סע' 40א(8) לחוק] - ההגנה הגישה אסופת מסמכים בעניינו של הנאשם (נ/1): מסמך מאת עו"ס רויטל יוכל מיום 19.7.94 אל פקידת סעד לחוק הנוער, (חסי). מסמך של המרכז הקהילתי לבריאות הנפש ע"ש ד"ר רוזנר מיום 10.7.03, אל פקידת סעד לסדרי דין, (חסי). מסמך ממרכז רפואי אסף הרופא, מיום 21.2.05, אל הפסיכיאטר המחוזי, (חסי). סיכום טיפול ביניים ממרכז "התחלה חדשה", מיום 7.9.19 - הדו"ח נכתב כעשרה ימים לפני ביצוע העבירות בתיק זה - לאורך השתתפותו בקבוצה הם התרשמו מקשיים בולטים במיומנויות הבינאישיות והחברתיות ומהיעדר פניות לטיפול. המשבר החרף (חסי). מהערכת המסוכנות בעניינו של הנאשם עלה, כי הוא **(חסי)** והמסגרת המשפחתית לא נתנה מענה לצרכיו הרגשיים והחומריים. לאורך שנות הילדות ניתן לאבחן מעברים תכופים בין מסגרות לימוד ומסגרות מגורים, עם קושי רב

בהשתלבות והסתגלות (**חסי**). חוסר היציבות בא לידי ביטוי הן במהלך גיל ההתבגרות והן בהיותו בוגר. הוא אינו מצליח להתמיד ולהשתלב במסגרות טיפול, אינו מצליח להתמיד במסגרות תעסוקה ואינו מצליח לנהל מערכות יחסים ארוכות טווח. הוא חווה מצבי רוח משתנים המשליכים על תפקודו ועל היכולת שלו להשתלב ולהסתגל (**חסי**). (עמ' 19-20 לתסקיר).

עברו הפלילי של הנאשם [סע' 40א(11) לחוק] - **גיליון הר"פ של הנאשם (במ/3)** פורט לעיל. בין היתר, הוטלו על הנאשם 7 וחצי שנות מאסר אותן הוא ריצה במלואן, מיום 21.6.2009 עד ליום 19.12.2016, בגין עבירות בנסיבות דומות לענייננו (תפ"ח 21652-06-09 דהרי - **במ/4**). המאסר על תנאי דלעיל של שנה מתיק זה הוא **בר הפעלה** בתיק שבפנינו.

נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירות [סע' 40ב לחוק]: א. הנאשם ביצע את העבירות שבפנינו בתוך תקופת צו פיקוח (צו מיום 30.4.17, שהוארך מעת לעת והיה בתוקף בעת ביצוע העבירות). ב. רמת המסוכנות המינית של הנאשם הוערכה בהערכת המסוכנות, כגבוהה. ג. בתיק קודם נגזרו על הנאשם 7.5 שנות מאסר בפועל. גם הוטל עליו בו עונש מאסר על תנאי של שנה, שהוא בר הפעלה. לא היה באלה כדי להרתיע את הנאשם, וגם לא בצו פיקוח, מלשוב ולבצע עבירות בעלות אופי דומה לעבירות נשוא תיק זה- התפרצות לדירה בשעת לילה, וביצוע עבירות מין באשה, שישנה במיטתה, תוך שימוש בכוח.

אי חריגה ממתחם העונש ההולם: בנסיבות תיק זה, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרא [סע' 40ה לחוק] על אף בקשת התביעה ונימוקיה, או לקולא [סע' 40ד לחוק].

הרתעה: בענישה שתוטל על הנאשם, בנוסף לשיקולים דלעיל, יש גם צורך ממשי להרתיע עבריינים פוטנציאליים לבל יעברו עבירות מסוג העבירות שביצע הנאשם [סע' 40ז לחוק], וכן יש להרתיע את הנאשם עצמו מלבצע בעתיד עבירות מסוג העבירות שביצע [סע' 40י לחוק]. אשקול זאת בבואי לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם. לעניין רכיב ההרתעה בענישה בהתייחס לעבירות המין שביצע הנאשם, התייחס בית המשפט העליון, באומרו:

"...בית משפט זה הדגיש פעמים רבות בעבר את חומרתן היתרה של עבירות מין, המתבצעות בזולת בהעדר הסכמתו. כמו כן, הודגש לא אחת כי יש ליתן משקל משמעותי בעת גזירת דינם של עברייני מין לנזק שגרמו לקורבן העבירה ולצללקות שהותירו בנפשו...מחייבים ענישה הולמת ומרתיעה..." (ע"פ 808/16 פלוני, מיום 23.5.17, בסע' 26 לפסה"ד).

וכן:

"עם השנים ניתן בפסיקתו של בית משפט זה ביטוי לחומרתן המיוחדת של עבירות מין באמצעות העלאת רף הענישה בעבירות הללו...חומרתן של עבירות אלה, נעוצה באופי המעשה הפוגע בזכות הקורבן להגנה על גופה וצנעתה, בהשפלה ובפגיעה באוטונומיה הכרוכות בה... מקום בו נלווית למעשים אלה אלימות כמו זו בה נקט המערער, והתנגדות כמו זו שביטאה המתלוננת בענייננו בכך שצעקה לעזרה, התחננה בפני המערער שיחדול ממעשיו ובכתה - מתחדדת כמובן הפגיעה באוטונומיה של הקורבן על גופה ובכבודה וממילא מתאפיין המעשה בחומרה יתרה...העונש צריך לבטא סלידה מהמעשה ולשמש גורם מרתיע למערער ולעבריינים פוטנציאליים אחרים" (ע"פ 2361/10 פלוני, מיום 2.3.11, בסע' 8 לפסה"ד).

אציין: לעניין עבירת המעשה מגונה בכח שביצע הנאשם קבוע עונש מזערי בסע' 355 לחוק העונשין, לפיו, ככלל לא יפחת העונש מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה. בית המשפט העליון קבע: "...כאשר נקבע בחוק עונש מזערי לעבירה, מוסמך בית המשפט להטילו כולו על דרך של מאסר על תנאי, מאסר בפועל או שילובם של השניים" (ע"פ 1079/16 נחמן, מיום 1.8.16, בס' 18 לפסה"ד), ועוד נקבע באותו הקשר: "...העונש המינימאלי כולל הן את רכיב המאסר בפועל והן את רכיב המאסר על תנאי" (ע"פ 4528/13 מוחמד, מיום 22.9.14, בסע' 23 לפסה"ד).

ובטרם סיום, הדברים שנאמרו בבית העליון בעניינו של הנאשם, בערעור שהוא הגיש בתיק הקודם שעליו נדון, יפים גם לענייננו (בשינויים המחוייבים לנוכח עובדות כתב האישום המתוקן בתיק זה):

"אלימות מינית פוגעת אולי יותר מכל בנפשו של הקורבן ומותירה בה צלקות שלא תימחינה במשך שנים רבות, אם בכלל... המערער פלש לביתה של המתלוננת באישון לילה וכפה עליהן את יצריו חרף תחינותיהן והתנגדותן... בשני המקרים בוצעו המעשים בביתן של המתלוננות, מקום מבטחן, באופן שיש בו כדי לערער את תחושת הביטחון האישי והמרחב הפרטי של הקורבנות... אין ספק כי מעשיו של המערער והשלכותיהם יהדהדו בחייהן של המתלוננות עוד שנים רבות. במקרים קשים מעין אלה, ראוי ליתן הבכורה לשיקולי הגמול וההרתעה לנוכח חומרת המעשים והנזק בצידם, כאשר נסיבותיו האישיות של הנאשם תיסוגנה על-פי רוב... אולם במקרה שלפנינו, חרף חומרתו, יוחס לנסיבותיו האישיות של המערער משקל רב. אין חולק כי מדובר בנסיבות קשות בצורה יוצאת דופן. עיון בנספחי הערעור וביניהם האבחון הפרטי שערך ד"ר נמרוד שני, תסקירי שירות המבחן ומסמכים רבים מטעם רשויות הרווחה, מעלים תמונת חיים אומללה ביותר... בין היתר, מאחר שגדל במסגרת משפחתית כאוטית, אלימה ובלתי מתפקדת, שהובילה להיטלטלותו ממוסד למוסד. לא מן הנמנע כי בשל קורות אלה התדרדר המערער לביצוע הפשעים המיוחסים לו בתיק זה. לפיכך גם אנו סבורים כי היה מקום להקל בעונשו מטעם זה. עם זאת, לא ניתן להתייחס לחומרת המעשים והשלכותיהם מזה ולנסיבותיו האישיות של המערער מזה כאל דרישות סותרות של צדק. אין אלה שיקולים מעוינים על כפות המאזניים. המערער נענש על מעשיו, ובתוך כך יש להביא בחשבון את נתוניו האינדיבידואליים במשקל הראוי להם. נסיבותיו האישיות של הנאשם הן עוד שיקול שיש לאזן אל מול שיקולי הגמול וההרתעה, המקבלים משנה-תוקף במקרים אלימים דוגמת המקרה שלפנינו. סיכומו של עניין, התרשמנו כי לנסיבותיו האינדיבידואליות של המערער יוחס משקל משמעותי, כמעט מכריע, בגזר הדין. נוטים אנו לדעה כי לא היה מקום לייחס משקל כה רב לשיקול זה" (ע"פ 6487/10 דהרי, מיום 15.3.12, בסע' 8-9 לפסה"ד).

על כן: לאור כל האמור והמפורט לעיל, לרבות - **הטעמים לחומרא:** העובדות שבכתב האישום המתוקן (במ/3) שבהן הודה הנאשם, העבירות בהן הורשע הנאשם; הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות שביצע הנאשם, והפגיעה הקשה בערכים החברתיים כתוצאה מביצוע העבירות; הנסיבות החמורות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שפורט לעיל; הנזקים הקשים שנגרמו לנפגעת העבירות, כפי שעולה מהתסקיר בעניינה; האלימות בביצוע העבירות; העובדה כי העבירות בוצעו בביתה - מבצרה של נפגעת העבירות, בזמן שישנה; האמור בחוות הדעת והערכת המסוכנות בעניינו של הנאשם, וכן הערכת המסוכנות המינית של הנאשם שהוערכה כגבוהה; עברו הפלילי של הנאשם, לרבות שריצה שבע וחצי שנות מאסר בגין ביצוע עבירות בנסיבות דומות למקרה שבפנינו (במ/4); העובדה כי הנאשם ביצע את העבירות על אף המאסר בפועל הממושך שריצה, כשעונש של מאסר על תנאי מרחף מעל ראשו; העובדה כי הנאשם ביצע את העבירות בהיותו נתון תחת צו פיקוח; החשיבות שבהרתעת הרבים מביצוע מעשים דומים ובעיקר הרתעת הנאשם מביצוע עבירות דומות בעתיד; העונש המזערי הקבוע בחוק לעבירות המעשה המגונה בכח שביצע הנאשם; ומאידך, הטעמים **לקולא**, ובהם: גילו של הנאשם, נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו- שהודה בעובדות כתב האישום המתוקן, ובכך חסך את עדותה של המתלוננת בבית המשפט, הביע חרטה, מאמציו לתיקון הנזק - העובדה כי הפקיד

טרם הטיעונים לעונש סכום של 10,000 ₪ לטובת פיצוי למתלוננת, ונסיבות חייו הקשות של הנאשם, כפי שעלו גם מהמסמכים שהגישה ההגנה (נ/1); השיקולים שטענו ב"כ הצדדים בטיעוניהם לעונש; מדיניות הענישה במקרים דומים כפי שפורטו לעיל תוך השוואה ואבחנה לעבירות שביצע הנאשם בתיק זה בנסיבות ביצוען - **אציע לחברתי להטיל על הנאשם, יהודה דהרי, את העונשים הבאים:**

1. **6 (שש) שנות מאסר בפועל.**
 2. הפעלה של 12 חודשי מאסר על תנאי שהוטלו על הנאשם בתפ"ח 21652-06-09 (במ/4), מתוכם 9 חודשים ירצו במצטבר לעונש המאסר בפועל שהוטל על הנאשם, והיתרה - בחופף לו.
 - סה"כ ירצה אפוא הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 6 שנים ו- 9 חודשים (שש שנים ותשעה חודשים), שיימנו מיום מעצרו - 23.10.19.**
 3. 18 חודשי מאסר על תנאי שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור הנאשם עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין מסוג פשע, לרבות ניסיון.
 4. 12 חודשי מאסר על תנאי שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור הנאשם עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין מסוג עוון, או עבירת רכוש מסוג פשע, והכל - לרבות ניסיון.
 5. 6 חודשי מאסר על תנאי שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון, לרבות ניסיון.
 6. הנאשם ישלם פיצוי בסך של 20,000 ש"ח לנפגעת העבירות.
10,000 ש"ח כבר הופקדו בקופת בית המשפט לטובת נפגעת העבירות.
- את יתרת הפיצוי בסך 10,000 ₪ יפקיד הנאשם ב- 5 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים, החל מיום 1.7.21, ובכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא יופקד כל תשלום מסכום הפיצוי האמור במלואו ובמועדו, הרי שמלוא סכום הפיצוי יעמוד לפירעון מיידי וישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום שבו אמור היה הנאשם לשלמו, ועד למועד תשלומו בפועל.

**השופט גלעד נויטל,
נשיא, אב"ד**

השופט טלי חיימוביץ:

אני מסכימה.

טלי חיימוביץ, שופטת

השופטת לימור ביבי:

אני מסכימה.

לימור ביבי, שופטת

סוף דבר:

אנו מטילים אפוא, פה אחד, על הנאשם, יהודה דהרי, את העונשים כמפורט בחוות דעתו של האב"ד, השופט גלעד נויטל, נשיא.

התביעה תעביר למזכירות בית המשפט תוך 7 ימים מהיום את פרטיה של המתלוננת, לצורך העברת הפיצוי דלעיל אליה.

הוסברה לנאשם זכותו לערער על פסק הדין תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט' ניסן תשפ"א, 22 מרץ 2021, במעמד הצדדים.

לימור ביבי, שופטת

טלי חיימוביץ, שופטת

גלעד נויטל, שופט,
אב"ד נשיא